

צפירה. שתי דקות שבהן הכול נעצר מלכת בחוץ, אבל בפנים הכול גועש. הצפירה היא אחד מהרגעים שבהם האדם נזכר עד כמה הוא שברירי. "אָדָם יְסוּדוֹ מְעַפֵּר וְסוֹפּוֹ לְעַפְר". ובכל זאת, בתוך השבריריות הזו, טמון גם מה שנוותר, מה שנמשך, מה שלא ייעלם לעולם. לכתו של אדם מעלה שאלה מהותית: מהו האדם? הרי הגוף נעלם מן העין, הקול נדם והנוכחות חסרה. אבל היסוד המהותי של האדם נשאר נוכח גם אחרי לכתו.

הרמב"ם, בהמשך לאריסטו, כתב כי האדם עשוי מארבעה יסודות: "ארבעה גופים הללו, שהם אש ורוח ומים וארץ, הם יסודות כל הנבראים למטה מן הרקיע".

אש. רוח. מים. ארץ.

ברוח יסודות אלה אני מבקש לקרוא ארבע מכתבים לבוגרינו שנפלו:

עֵדֵן אַהוּבָה, אם יש יסוד שמספר את הסיפור שלך, זהו **המים**. כשחיינית מחוננת, ידעת להיכנס למים הקרים ולהמשיך; נשימה ועוד נשימה, תנועה ועוד תנועה, גם כשקשה. המים מלמדים התמדה ושקט שיש בו כוח עצום.

ובשבעה באוקטובר, כשהאזעקה הפכה למציאות, המשכת כמו המים שלא עוצרים. וכגיבורה אחרת "הלכת כי קרא הקול".

עֵדֵן, את זרימה שלא נקטעה אלא ממשיכה בתוכנו, בסיפור גבורה שמסופר בכל מקום. בעוד ועוד תינוקות הנקראים ונקראות בשמך. **מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה.**

אורי יקר, אתה יסוד הרוח. רוח של יצירה, של מוזיקה, של חיבור בין בני אדם. רוח שמרימה, מצחיקה ונכנסת ללב. היטבת לנגן ולשמח, כמו בוגר נוסף שלנו נדב עזרא ז"ל, ואולי אתם שם יוצרים בפסנתר ובגיטרה.

"יש בי אהבה והיא תנצח" לא היה אצלך סלוגן, אלא דרך חיים. היו לך כל כך הרבה חברים שכל אחד מהם היה משוכנע שהוא החבר הכי טוב שלך. גם כשיצאת למילואים הרוח שלך נישאה איתך, וגם כשנפלת בפיגוע הנורא הרוח עוד נושבת.

"רוח נכון חדש בקרבי", והרוח שלך ממשיכה לנשוב במסדרונות בית הספר, בשיחות ובזיכרונות שלנו.

אריאל יקר, אתה יסוד האש. אש של רצון, אש של בחירה, אש של דרך. חלמת להיות לוחם והלכת לשם בכל הכוח, אבל האש שלך לא הייתה רק כוח ושיער אדמוני, היא הייתה חום. היית אהוב על הצוות, מחובר ונוכח, הגעת לבקר רק לפני לכתך. גם בתוך המורכבות ידעת להיות שם עבור אחרים. הייתי חבר יקר וקרוב לבוגרנו נוסף שלנו גדי אייזקס ז"ל. יש קשרים שלא נכבים גם כשהחיים משתנים; אתה נשאת אותם בלב, ועכשיו אנחנו נושאים אותך בליבנו. האש שלך יוקדת וממשיכה להאיר ולחמם אותנו.

גלעד יקר, אתה יסוד הארץ, האדמה. הקרקע, היציבות, העומק. היית אדם חזק, כזה שמחזיק הכול. מצטיין בפיזיקה, במתמטיקה ובכושר, אבל יותר מהכול, מצטיין באדם שהיית. חבר שאפשר להישען עליו, בן משפחה אהוב, לוחם בסיירת נח"ל.

כשנפלת, האדמה רעדה והיציבות הפכה לחסר. יש אנשים שהם שיר, ואתה שיר שקט עוצמתי ומחלחל; כמו אדמה שלא מדברת, אבל היא יסוד הכול. אנחנו עומדים עליה

ונושאים אותך בתוכנו. האדמה זוכרת כל מה ששמנו בתוכה. ואנחנו זוכרים אותך. ועוד לא שלושים לנפילתך.

ואיתכם הלכו עוד חברים וקרובים מקהילתנו: רן יעבץ, האב הדואג והאהוב; אמיר לביא הביתריסט מיאס"א; טל מובשוביץ, החסון והרגיש כאחד; נבו פישר, הפילוסוף מעורר המחשבה; ואריאל אליהו ששילב ספרא וסייפא.

ועם לכתכם התערערו היסודות. ואין אוויר, אין אש, אין חול. ואור אחרון ייגוע בלאט בלי קול וקץ לכל. ומשהו בנו השתנה, כקהילה, כמורים, כחברים, כמנהל. אנו בוחרים לזכור לא רק את רגע הנפילה, אלא את הדרך שבה הלכתם, את מה שהייתם יכולים להיות. בנחישות, בשליחות ובאהבה. בהנצחה דוממה וחיה. יחד ננציח.

ואיתכם אנו נושאים היום על כתפינו את זיכרונם של למעלה מעשרים וחמישה אלף חללי מערכות ישראל ולמעלה מ-5000 נרצחי פעולות האיבה לאורך שנות המדינה. ובפרט בשנה האחרונה, שהייתה שנה של פצע פתוח בה נוספו לרשימה הכואבת מאות שמות חדשים, בנים ובנות, אבות ואימהות, לוחמים שחירפו נפשם ואזרחים שביתם הפך לחזית.

יום הזיכרון הוא היום שבו אנו מבינים שהסיפור הפרטי והכאב האישי שלנו הם חלק מסיפור גדול יותר. סיפורו של עם, של מדינה בת שבעים ושמונה שנות תהפוכות, אבל עם דופק אחד. ובתוך הסיפור הזה, שזורים הסיפורים של הבית הזה, של בית הספר שלנו, של הקהילה שלנו. יחד.

נדב, גדי, עדן, אורי, אריאל וגלעד,

מאז שאתם לא כאן, אנחנו מבינים משהו עמוק יותר: לא רק ממה עשוי האדם, אלא מה נשאר ממנו, ומה נדרש מאיתנו. כשנדמה שהיסודות מתערערים, כשהאדמה רעדה והאש שרפה אנחנו נשאלים מחדש: מהם היסודות שלנו? כקהילה, כמדינה, כעם?

התשובה נמצאת כאן, בינינו. היסודות שלנו הם ה"יחד". היכולת להחזיק זה בידו של זה גם כשהלב שבור וגם כשהאחר שונה ממני.

במעבר החד, הבלתי נתפס כמעט, שביך דממת הזיכרון לתרועת העצמאות, אנחנו מבטיחים לכם, בוגרינו, ולמשפחות השכולות: אנחנו לא נפסיק להאמין. נמשיך לבנות את הבית שכל כך אהבתם, נמשיך לחלום עבורכם ונמשיך להשתדל להיות ראויים למחיר הכבוד. האור שלכם ימשיך להאיר את השבילים שלנו, את הספסלים שלנו כאן בבית הספר, והרוח שלכם תנשב בקרבנו ותפיח בנו תקווה.

יהי זכרם של כל הנופלים, גיבורי הרוח והמעשה, ברוך וחתום בלב האומה, הקהילה ובית הספר לעד.